

Nótáros Lajos

Tízezer lépés

Csúncsó szerint az egészben a legjobb a Kérgeskezű favágók dobszólója. A többi limonádé. Domi ezt készségesen elismeri, tejeskávé, egészíti ki az előtte szólót, azonban, ezt követően, halkán de határozottan kijelenti, hogy neki akkor is a Gyöngyhajú lány tetszik a legjobban.

Sziniszt nem érdekli ez az egész, azért jött lemezt hallgatni mert az apja kiltotta a műhelyből. Miután a hétvégén, kísérletezés ürügyén, tulajdonképpen a levegőbe röpítette. A műhelyt. De mivel mindenkinek mindig választania kell egy számot, Szinisz a Tűzvihar mellett dönt. Mégis miért, kérdezi Csúncsó. Ilyen, nem fogad el semmit csak úgy. Hát mert van ott egy rész, amelyben azt mondja: porrá ég minden kincs, csak az él majd tovább, ami nincs.

Rendben, egyezik bele Csúncsó. Aztán rám néz. Nem tudom, mondom, teljes egészében egyik sem tetszik, mindegyikben vannak gyenge részek. De különösen jó részek is, próbálkozom talpra esni valahogy, ezért megvilágosodásnak álcázott hirtelenséggel mondom: a Spanyolgitar legenda, most ez tetszik a legjobban. Nem rossz, mondja Domi, buzi, mondja Szinisz, kuss, mondja Csúncsó.

Ő az úr a házban, övé a lemez meg a Supraphon géé nulla nyolcvanas, ezt azért illik tudomásul venni. Na és az Udvari bolond kenyerének gitárszólójáról mi a véleményetek, jön vissza a témába kis szünet után. Nem rossz,

mondja Domi, egész jó, teszi hozzá Szinisz, na, az igen, mondom én utolsóként. Az igen, folytatom magamra maradván az eldöntetlenben, erre gondoltam, hogy mindegyikben van valami egészen kiváló.

Igen, egyet értek, szól közbe Csúncsó, ez a szóló kurva jó, ennél jobbat a Zeppelin vagy a Purple sem tud. Egy szint, mondja Domi, hát azért ezt nem mondanám, kap bele Szinisz, lehet, hogy ezek nem tudnak jobbat, na de a Black Sabbath.

Ne röhögtesz, vág közbe halál komolyan Csúncsó, meg sem várva álláspontom kiteljesedését, a Sabbath egy mesterséges valami. Kitalálták, hogy legyen, de nem hordoz semmit magában, aztán rám néz, hogy namost lehet. Nem tudom, zavar, hogy nem értem egészen jól a szöveget, kezdem én az ismeretlenbe kapaszkodva, a Deep Purple tetszik, de ez most nagyon ott van, nézek a pick-upon pihenő lemezre. Ha angolul mondanák...

Ne mondják angolul, akaszt meg felháborodást játszva Csúncsó, az a jó, hogy magyarul énekelnek, de énekelhetnének angolul is, úgy szól. Nem az, mondom én, a nyelv nem számít. A zoltárokat éneklük, a dalokat dalolják, a varázsigékkel mit lehet tenni, azon kívül, hogy keresik őket...

Ja, szól közbe Szinisz, jelezve, hogy mindez már meghaladja az ő érdeklődési körét, mondjátok már meg nekem, mit csinál a nap a Gyöngyhajú lány ele-

jén? Elcsavarog, elkavarog, elfanyalog, na, mit csinál a nap?

Elfárad, de nem mindegy?, kérdezi Domi. Egyáltalán nem, válaszol hevesen Szinisz, félszemmél a viborovás üveget figyelve, amelyet Csúncsó most hirtelen és nagyon komolyan elkezd tanulmányozni. Nagyon fontos. Ha tudnánk, az is világos lehetne, mit keres egy mély tó ölén. Zöld tó, javítja ki tiszta szerelemből Domi. Igen, ráadásul zöld. És a kis elefánt kék. Az mit keres ott?

Szinisz nem érti a művészetet. Tudós valójában, felfedező, a tökéletesen ellenőrizhető robbantások feltétlen kutatója. Csúncsó újra elmondja, hogy botfüle van, még a zongorát sem tudja megkülönböztetni az orgonától. Nem igaz, vág vissza erre még izgatottabban Szinisz. Nem mintha izgulna, ilyen ő, állandó felajzottságban él és tevékenykedik. Valójában nem is használnak zongorát. A zongorahangot szintetizálják. MUG, fejezi be fellengzős majdnem mindentudással. Az hát, két ó-val, jegyzi meg Domi, akit valójában semmi sem érdekel a nőknél kívül. Még a lányok sem. Szinisznek ilyenkor a szája, lazán, de hevesen, nyitva marad és a két felső metszőfoga kékesen csillog és szikrázik. Miért, a te fogad is kék, abban meg mi a pláne, zárja le a vitát Csúncsó és tekintete megint a vodkás üvegre siklik és állapodik meg rajta végérvényesen.

Kifogyott, mondja tárgyilagosan, aztán húga nevét kiáltja: Joli, hol a francba vagy már megint? Domi közben visszaül a heverőre és rágyújt egy Litoralra, Szinisz még nem tér magához a kérdéseiből, én viszont hevesen várom Joli válaszát. Itt vagyok, mit akarsz, hallom az égi hangot, aztán,

ahogy az várható volt, az ajtókeretben megjelenik Joli felfoghatatlanul izgató alakja.

Kéne még egy üveg Wyborowa, mondja Csúncsó és ránk néz azzal a tekintetével. Őt lejem van, mondja Domi, nekem meg három, szól még hangjában rezgő izgalommal Szinisz. Rendben, nyugtázza Csúncsó, tőlem kapsz még ötöt, a hiányzót kipótold a sajátodból. Még mit nem, csattan fel Joli, azt hiszed hülye vagyok. Egy kortyot sem ittam, kint ülök egész délután a nyári konyhába, hogy ti itt bőgethesétek az Omegát, mi vagyok én? Még az elején eltaláltad, egy hülye tyúk, az vagy, mondja nyugodtan Csúncsó, és tele vagy pénzzel. Azt hiszed, nem tudom, hogy amikor elment a tengerre a süket Nelud, legalább ötszáz lejt hagyott nálad. Semmi közöd hozzá, válaszol kimerően Joli, nem azért adta, hogy elköltsem a ti piátokra.

Ekkor szólok én közbe, mindig amikor nem kéne, amolyan végső megoldásként. Van még nekem is valami apróm. Téged nem kérdezett senki, mondja Csúncsó anélkül hogy rám nézne. Amolyan testőrfélének tekinti magát mellettem, megpróbál megóvni az élet előre nem látható buktatóitól. Na ne, kezdek én keményedni, gyere Joli, veled megyek, mondom gyorsan és kimegyek az udvarra. A lány még áll egy darabig az ajtóban, fejét belógatva az előszobába, majd azt mondja: felőlem. Megfordul és odajön mellém: Na, akkor jössz.

Raquel Welch lehetett volna ilyen 16 éves korában, ha már akkor elvégezték volna rajta az összes korrekciós műtétet. Joli nincsen tökéletességének tudatában, fel sem fogja, hogy úgy sugározza a boldogság ígérését, mint nap

augusztusban a forróságot. Nem kell hogy beszállj, szól, ahogy kiérünk a kapun, majd én kipótolom, de ki nem állom, amikor Suka így beszél velem. Mi vagyok én, húga vagy a szolgálója? Ezen rágódom, amikor utolér minket Csúncsó hangja: hozzatok cigit is. Na tessék, mondja beletörődött biccen-téssel Joli.

Csúncsót nemrég még Sukának hívták. Van aki még mindig így szólítja a Sugar, sugar miatt. Az Archie dalát Csúncsó, ha kéri, bárhol, bármikor és bárkinek, tökéletes muzikalitással adja elő, s ezt az angol szövegre is érvényesen. Haladunk, miközben próbálom meghatározni helyzetem, s az abból következő lehetőségeket. Írtam neked egy verset, mondom Jolinak a folyamat beláthatatlan végén.

Igazán, mutasd, fordul felém felvillanyozódva, mintha csak egy búgócsigáról beszélnék. Kifogástalan vele és rajta minden: maga a zöld szemű boldogság megtestesülése. Nincs nálam, lepődök meg túl látványosan a gyors válaszon, de ha akarod, haza szaladhatunk, s akkor elolvasom neked.

Persze, mondja ő, megfogja a kezem és, egyre hosszabbakat lépve, futni kezd. Felszállok mellette én is, nem érdekelnek a járda gödrei, a mellettem elsuhanó fák visszacsapódó ágai, eggyé válok az ütemesen lebegő női testtel és lebegünk kéz a kézben. Sietek, ne félj, mondom neki a házunk előtt, ahogy lihegve eleresztem a kezét.

Kék műanyag-borító mögött lapulnak műveim a vastag vonalas füzetben. Hamar megtalálom a keresett lapot, teketóriázás nélkül kitépem, rohannok vele vissza, át az udvaron. Hovamész, mikor jössz haza, hallom hátam mögül anyám összetorlódó kiáltását,

nem érdekel, nem is válaszolok, gyere, mondom Jolinak, ahogy szembetalálom magam vele az utcán, visszafelé elmondom. Bal kezemmel jobbkezet fogom, a lapot másik kezembe tartva olvasom. Nagyon szép, mondja a végén, de tényleg.

Gyere, szaladjunk, ne várassuk őket, folytatja rögtön és ugyanúgy mint errefelé, szaladni kezdünk, kéz a kézben visszafelé. Aztán a sarkon, a Szolinál, én kint maradok, ő bemegy a boltba. Nincs lelkem eltenni a lapot, tartom magam elé, s elolvasom újra és újra. Ez nem tesz jót neki: minél többször olvasom, annál biztosabban érzem, hogy rossz. Egyre rosszabb. Itt van minden, lógatja elém ebbe a légüres semmibe a műanyag zacskót, ahogy kilép a boltajtón, és ez a tied, mutatja szabadon maradt tenyerében a kis csomag Amiralt. Ez a kedvenced, nem?

De, mondom én most először őszintén csodálkozva, honnan tudod? Nevet, és az olyan mintha újrateremtene a világot: nem vagyok én annyira buta ahogy Suka mondja. A dobozt zsebre teszem, hogy foghassuk egymás kezét, de most nem szaladunk, közel járunk már, még pár rövid utca a szilvafák alatt, lassan megyünk, szóltanul, majdnem úgy ahogyan az alkony körülveszi mellettünk a házakat.

Aztán érzem, hogy elbizonytalanodik: kihúzza ujjait az enyéim közül, csendesen megáll és felém fordul. Nem szólok most se, nézek rá, mintha most látnám először. Tudod, mondja, te nagyon jó fiú vagy. Ha nem lenne Nelu, szeretnék veled járni. Még akkor is, ha hozzám képest nagyon okos vagy. Nem is igaz, szólok közbe, hogy elejét vegyem valaminek, amiről nem is tudom valójában, mi lehet. Most

megcsókollak, mondja egyszerűen, s már érzem is ajkát a számon. Állunk előrehajolva, lecsüngő kezekkel, s én szívom magamba illatát. Amikor visszahúzódik azt mondom: Nelu nem neked való. Lehet, mondja ő, de kedvelem, mit tehetnék. Tudom, hogy nagyképű hazudozó, de van mindig pénze és nem fukar, kitalálja a gondolataimat, és megvesz mindent, amit megkívánok.

Hátrább lép, mutatva magát: mindent, ami rajtam van, ő vett. Szép, látványosan szép: a vastag talpú olasz szandálban tökéletesen simulnak egymáshoz lábujjai, a lila szoknya épp ott kezdődik, ahonnan a tekintet legyőzhetetlen vággyá foszlik, aztán az árnyalattal kékebb póló, ahol a Creedence Clearwater Revival körbe írt zenészei kötélre fűzött hegymászóknak hihetnék magukat, ha tudnák, milyen domborulaton landoltak: a két Fogerty, John és Tom, Stu Cook és Doug Clifford. Az olaszoktól veszi, jegyzem meg halkán, hogy mondjak valamit. Lányokért cserébe. Menjünk, mondja Joli, már biztos nagyon várják

a vodkát. Az udvaron elválunk, ő megy előre a nyári konyhába, én balra a nagy ház lépcsője felé.

Na végre, néznek mindhárman rám, ahogy megállok az ajtóban. A Petróleumlápa vége szól, nemrég kezdtek el újra. Nem tudtunk már kivárni, hol a francba mászkáltak, háborog menetrendszerűen Szinisz. Nem válaszolok, a csomagot az asztalra teszem, a lemezjátszó mellé, leülök az ajtóhoz legközelebb eső székre. Előveszem a kis csomag Amiralt, aztán mégsem bontom ki.

Itt van, azt tartsd meg emlékebe, hallom egy idő után Csúncsót, aztán látom is, ahogyan leguggol élem, kezében a szűrő nélküli Carpați-al. Tedd el és felejtsd el, mondja miközben kihúzik egy szálat a dobozból. Nagyon szép és nagyon buta, ezen nem lehet változtatni. Nem lehet vele mit kezdeni. Nincs kinek beszélni. S az a kurvapeccér Nelu tönkre fogja tenni. Aztán feláll, az asztalhoz megy, hogy kicsavarozza a vodkás üveget.

Ekkor már az Udvari bolond kenye-re szól.

NÓTÁROS LAJOS 1953. december 28-én született Kisjenőben (akkor még Crișana tartomány, Várad központtal). 1982-ben a filozófia-történelem szakon szerzett diplomát a Babeș-Bolyain. Dolgozott tanárként, újságíróként, jelenleg nyugdíjas. Nős, leánygyermekére nagyon büszke. Újságírói publikációk: *Jelen*, *Krónika*, *Romániai Magyar Szó*, *Observator arădean*, elvéve magyarországi irodalmi lapok: *ÉS*, *Jelenkor* stb. Eddig két kötete jelent meg, mindkettő román nyelven, egy kisregény, a *Run, omule, run!* (2022), és egy történelmi esszé a romániai forradalomról, *2x1 Despre revoluția din Arad* (2024, társszerző: Ovidiu Balint).

Egyik kutya, másik eb